

‘ΕΛΘΕΤΩ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥ,,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἡ Σπουδαιότης τῆς Βασιλείας. — Τάξεις ἀνθρώπων ἐνδιαφερόμεναι ἐν αὐτῇ. — Τάξεις ἐναντιούμεναι κατ' αὐτῆς, καὶ διὰ τί ἐναντιοῦνται. — Ἐγγύτης τῆς Βασιλείας. — Ἡ δόξα αὐτῆς οὐρανία. — Ἡ ἐν τῷ παρόντι ἐγκαθίδρυσις ταύτης.

ΤΟ μᾶλλον βαρυσήμαντον γεγονός τῆς ἱστορίας τῆς γῆς εἶναι ἡ ἐγκαθίδρυσις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἰς χεῖρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ καὶ τῶν ἐκλεκτῶν Αὐτοῦ συγκληρονόμων, τῶν νικητῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ μέγα τοῦτο γεγονός, εἰς τὸ ὁποῖον πᾶσαι αἱ τοῦ Θεοῦ ὑποσχέσεις καὶ τύποι καταλήγουσιν, ὡς τοῦτο κατεδείχθη εἰς τοὺς προεκδοθέντας τόμους τῆς **ΧΑΡΑΥΓΗΣ ΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΑΔΟΣ**, διαβλέπομεν ἤδη ὅτι ὄχι μόνον εἶναι ἐγγὺς, ἀλλ' ὅτι αὐτόχρημα κατέφθασεν ἡμᾶς Οὐδείς ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀφυπνίσθησαν ὅπως ἰδῶσι τὰ γεγονότα ταῦτα, καὶ οἵτινες δεόντως ἢ καὶ κατὰ μέρος μόνον κατανοοῦσιν αὐτά, τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι διατελοῦσιν ἐν πλήρει συμπαιθεῖα πρὸς τὸ μέγα τοῦ Θεοῦ σχέδιον τῶν αἰώνων, καὶ οἵτινες διαβλέπουσιν ὅτι ἡ τοῦ Θεοῦ πανάκεια διὰ τὴν ἁμαρτίαν, τὴν ἀθλιότητα καὶ θνητότητα τῆς στεναζούσης κτίσεως μέλλει νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τῆς Βασιλείας αὐτῆς, — οὐδείς δύναται νὰ αἰσθάνηται ἄλλο εἰμὴ βαρύτεριον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ γεγονός, τὸν χρόνον δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ.

Πάντες οἱ ἀπόλυτον πεποιθήσιν τρέφοντες εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προσευχῆς Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν ἡμᾶς νὰ προσφέρωμεν — « Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου, γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς » — δεόν νὰ αἰσθάνωνται τὸ μᾶλλον ζωηρότερον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς αἰτήσεώς τῶν, ἐὰν ὄντως προσεύχωνται ἐκ καρδίας — ἐν πνεύματι δὲ καὶ ἀληθείᾳ.

Καὶ ὁ κόσμος ἀκόμη δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἐὰν ἡδύνατο νὰ κατανοήσῃ καὶ μόνον τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα τῆς βασιλείας ταύτης, γηθοσύνως ἤθελε χαιρετήσῃ αὐτὴν πάραυτα, ὡς ἐπὶ τέλους καὶ θέλουσι χαιρετήσῃ ταύτην, ὡς τὴν ἀπ' αἰῶνων ἐπιζητούμενην μακαριότητα, τὴν φέρουσαν μεθ' ἑαυτῆς τὰς πολυτίμους εὐλογίας τοῦ χρυσοῦ τῆς Χιλιετηρίδος αἰῶνος, τοῦ τόσον ἀνέκαθεν ποθητοῦ.

Ἄλλ' ἐντούτοις, μία γενικὴ τάξις ἀνθρώπων θὰ ἡδύνατο πιθανῶς νὰ ἐξεγερθῇ κατὰ τῆς τοιαύτης κυριαρχίας τῆς δικαιοσύνης. Ἡ τάξις δ' αὕτη ἐμπερικλείει πάντας τοὺς μὴ ἀγαπῶντας τὸν χρυσοῦν τῆς ἀγάπης κανόνα, καὶ οἵτινες, ἀντὶ ν' ἀγαπῶσι τοὺς ἄλλους ὡς ἑαυτούς, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἴδωσιν αὐτοὺς καταθλιβομένους, καταδυναστευομένους καὶ ἀπεστερημένους τῶν δικαίων καὶ εὐλόγων αὐτῶν ἀμοιβῶν καὶ ἀπολαύσεων τῶν κόπων τῶν, ὅπως αὐτοὶ ἐντροφῶσιν ἀσώτως «ἐν σπατάλῃ» καὶ ἀκολασίᾳ (*Ἰάκωβ. ε' . 1—9,*) εἰς βαθμὸν ὑπερβαίνοντα ὅτι ἦτε καρδία καὶ ἡ λογικὴ θὰ ἡδύναντο ν' ἀπαιτήσωσιν. Οἱ τοιοῦτοι κρατοῦνται ἀπο τῆς παρουσίας διατάξεως τῆς κοινωνίας μετ' ἐπ' θανατίου ἀγῶνος, καὶ ὀρμεφύτως φαίνονται τρέμοντες τὴν ἐπαγγελθεῖσαν Βασιλείαν τοῦ Μεσσίου. Διὰ τοὺς τοιούτους, ἡ ἐπιθυμία των, ἥτις εἶναι πάντοτε ὁ πατὴρ τῶν λογισμῶν, εἶναι ὅτι ἡ Βασιλεία αὕτη οὐδέποτε θὰ ἔλθῃ. Καὶ ὡς ὁ Δαβὶδ λέγει, « Ὁ ἐσωτερικὸς λογισμὸς αὐτῶν εἶναι, ὅτι οἱ οἴκοι (οἰκογένειαι) αὐτῶν θέλουσιν ὑπάρχει εἰς τὸν αἰῶνα· αἱ κατοικίαι αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν ὀνομάζουσι τὰ διάφορα ὑποστατικὰ αὐτῶν μὲ τὰ ἴδια αὐτῶν ὀνόματα.... Αὕτη ἡ ὁδὸς αὐτῶν εἶνε μωρία αὐτῶν, καὶ ὅμως οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἡδύνονται εἰς τὰ λόγια αὐτῶν». — *Ψαλμ μθ' . 11, 13.*

Δυσπιστοῦντες πρὸς τὸ πλῆθος τῶν μαρτυριῶν τῶν προφητῶν, περὶ τῆς Βασιλείας ταύτης, ἡ καὶ ὅλως ἀγνοοῦντες ὅτι ἡ Βασιλεία ὑπῆρξεν αἰείποτε τὸ θέμα πάντων τῶν προφητῶν: « Λαληθεῖσα παρὰ Θεοῦ διὰ στόματος τῶν ἁγίων ἀπ' αἰῶνος Αὐτοῦ προφητῶν» (*Πράξ γ' . 21*) — οἱ πλεῖστοι φαίνονται τρομάζοντες τὴν Βασιλείαν, καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου αἰσθανόμενοι τὴν ἀλήθειαν, ὅτι, ἐὰν ὁ Θεὸς ἤθελεν ἰδρῶσει τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ, αὕτη ἤθελε δεσπόσει ἐν δικαιοσύνῃ.

Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου

καὶ οὖν, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἤθελε τευθῆ ἐν ἐνεργείᾳ, πλείστοι τῶν ἀρχόντων τῆς γῆς ἤθελον ἀνταλλάξει θέσιν πρὸς τοὺς ὑπηκόους αὐτῶν ἢ, ἴσως, καὶ ἐγκλεισθῆ εἰς τὰς φυλακάς· πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν, καὶ ἐπὶ βαλαντίῳ καυχωμένων καὶ κολακευομένων, ἤθελον ἀπογυμνωθῆ τῆς δόξης, τῶν τιμῶν καὶ τοῦ ἀδίκως καὶ ἀνοσίως κεκτημένου πλούτου των, καὶ καταφανῆ ἐν τῷ ἀληθεῖ αὐτῶν φωτί, ὡς χαμερπεῖς καὶ μηδαμινοί. Οἱ τοιοῦτοι τρομάζουσιν, εἰς τὴν μαρτυρίαν, καίτοι δὲν πιστεύουσιν ταύτην, ὅτι «Οὐδὲν ἔστι κεκαλυμμένον ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, καὶ κρυπτὸν ὃ οὐ γνωσθήσεται» (Ματθ. ι'. 26.) Μετὰ τῶν τοιούτων δὲ χαμερπῶν—τῶν ἀδίκων οἰκονόμων τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἰσχύος, ἐν τῇ τελικῇ χρήσει τῶν ὁποίων οὗτοι φωρῶνται οὐχὶ «φρόνιμοι,» ὡς ὁ ἐπὶ φρονήσει συνιστώμενος ἄδικος οἰκονόμος ἐν τῇ παραβολῇ (Λουκ. ισι'. 1—9)—παρίσταται καὶ ἄλλη τις μεγαλειτέρα τάξις, ἄνευ τῆς ὁποίας οὗτοι ἤθελον καταπέσει. Ἡ μεγάλη αὕτη τάξις, ἣν δὲν κέκτηται, πιθανῶς, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, πλεόν τῆς λελογισμένης μερίδος τῶν τιμῶν, τῶν ὑπουργημάτων, τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐμαρείας, ἀλλ' οἱ ἀποτελοῦντες ταύτην ἔχουσι δι' ἐλπίδος, ὅσον δῆποτε ἀμυδρὰ καὶ ἄν εἶναι αὕτη, ὅτι θὰ δυνηθῶσιν ἡμέραν τινὰ νὰ ἀναδειχθῶσι καὶ οὕτω ἐπὶ ἐντροφήσει καὶ πολυτελείᾳ, καὶ γίνωσι περίζηλοι πάτρωνες τῆς «κοινῆς ἀγέλης». Δυστυχῆ ὄντα: αἰχμάλωτοι τοῦ ματαιόφρονος ἐγωϊσμοῦ καὶ παίγνια τῆς ἀστάτου τύχης! Ἐκ τούτων δὲ—φεῦ! εἶναι ἀληθές—ὅτι ὑπάρχουσι τινες, οἵτινες φέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ φίλου τῶν πωνηχῶν, καὶ οἵτινες διὰ τῶν χειλέων αὐτῶν ζητοῦσι τὸν ἐπιούσιον μόνον ἄρτον, καὶ μετὰ σεμνοπρεποῦς εἰρωνείας προσεύχονται, «Ἐλθέων ἡ Βασιλεία Σου», ἐνῶ εἰς πᾶν αὐτῶν βλέμμα, καὶ προᾶξιν, καὶ ληφοδοσίαν μετὰ τῶν ὁμοίων αὐτοῖς ἀνθρώπων, οὗτοι δεικνύουσι πόσον ἀγαπῶσι τὸν ἄδικον ἄρχοντα τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ τίνι τρόπῳ ἐπιχαίροντες εἰς τὴν ἀδικίαν, δὲν θὰ εὐηρεστοῦντο νὰ ἰδῶσι τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ ἐρχομένην.

Παράδοξον δ' οὖν, —ἐν ἀξιοσημειώτῳ ἀντιθέσει πρὸς τὴν στάσιν πολλῶν ἐκ τῶν καθ' ὁμολογίαν τέκνων τοῦ Θεοῦ—

ἀπαντῶμεν συχνάκις «Σοσιαλιστὰς» τινὰς καὶ ἄλλους — οἵτινες ἀπορρίπτουσι τὸν «Ἐκκλησιαστικισμόν,» καὶ μετ' αὐτοῦ πολὺ συνήθως καὶ αὐτὴν τὴν Γραφήν, καὶ πᾶσαν πίστιν εἰς ἀποκεκαλυμμένην θρησκείαν, καὶ οἱ ὅποιοι, ἐν τούτοις, ἐναγκαλίζονται πράγματι τινὰς τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης — ἀναγνωρίζοντες τὴν κοινὴν ἀδελφότητα τῶν ἀνθρώπων, κλπ., ὡς τινὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ὠραιότατα ἀποδεικνύουσιν. Οἱ τοιοῦτοι φαίνονται προσδοκῶντες καὶ ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν κοινωνικὴν ἰσότητα καὶ τὰς ἐν γένει εὐνοϊκὰς συνθήκας, τὰς κατ' ἐπανάληψιν ἐπαγγελλομένας ἐν ταῖς Γραφαῖς ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἰδρύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὅποτε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θέλει ἐκτελεῖσθαι ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο, ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον συνηγορία τῶν πτωχῶν αὐτῶν Σοσιαλιστῶν, περὶ ἐλευθερίου πολιτείας καὶ ἰσότητος, εἶνε κατὰ μέγα μέρος ἀπόρροια τῆς πτωχείας αὐτῶν, καὶ τῆς συναισθανομένης παρ' αὐτῶν ἐλλείψεως τῆς ἀναγκαίας εὐημερίας καὶ τόσων ἄλλων πλεονεκτημάτων μᾶλλον, ἢ ἀπαύγασμα ἀρχῶν ὡς ἀποκτήσῃ αἴφνης κάποις ἐξ αὐτῶν μέγαν πλοῦτον, καὶ εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι θὰ ἐγκαταλείψῃ ταχέως τὰς σοσιαλιστικὰς αὐτὰς θεωρίας του.

Λίαν περιεσχεμμένως ἔδεινὰ πολιτεύονται οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι οἵτινες προσεύχονται, «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γεννηθήτω τὸ θέλημά σου ἐπὶ τῆς γῆς» μὴ τυχόν αἱ προσευχαὶ αὐτῶν ὡσιν ἀπλαῖ εἰρωνεῖαι λατρείας τῶν χειλέων, πρὸς τὴν ὁποίαν ἢ τε καρδία καὶ ὁ βίος αὐτῶν δὲν συμφωνοῦσιν. «Ἐκ τοῦ στόματος σου κρινῶ σε,» εἶναι ρήτρα ἀντιπροσωπεύουσα ἓνα ἐκ τῶν διερευνητικῶν καὶ δοριμέων ἐκείνων ἐλέγχων, τοὺς ὁποίους ὁ κριτὴς θέλει ἀπαγγεῖλει κατὰ τινων, οἵτινες ὡμολόγουν ἑαυτοὺς δούλους Αὐτοῦ καὶ ἐπιποθοῦντας διὰ τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ, τὴν βασιλείαν τῆς ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης.

Ἄς ρυθμίσωσιν ὅθεν τὰς τε πράξεις καὶ λόγους αὐτῶν, ὅσον αὐτοῖς ἀπόκειται, κατὰ τὰς δικαίας διατάξεις τῆς βασιλείας ταύτης, πάντες οἱ προσευχόμενοι δι' αὐτὴν καὶ πιστεύοντες εἰς ταύτην.

Οἱ ἐμβαθύναντες εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἐν τοῖς προεκδοθεῖ-

οι τομοις μαθημάτων δύνανται νὰ ἴδωσιν ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν θέλει εἶσθαι βασιλεία ἐξωτερικῆς, ὄρατῆς, γηίνου αἰγλης καὶ μεγαλείου, ἀλλὰ βασιλεία δυνάμεως καὶ θείας δόξης. Ἡ δὲ Βασιλεία αὕτη ἔχει ἤδη ἀναλάβει τὴν ἐκτελεστικὴν αὐτῆς ἐξουσίαν, καίτοι δὲν κατενίκησεν εἰσέτι οὐδὲ ἐξετόπισε τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου τουτου, ἡ προθεσμία τῆς ἐξουσίας τῶν ὁποίων δὲν ἔληξεν εἰσέτι. Ἐπομένως αὕτη δὲν ἔλαβεν εἰσέτι πλήρη κατοχὴν ἐπὶ τῆς γηίνου κυριαρχίας. Ἡ ἐγκατάστασις ὁμῶς αὐτῆς, ἐν τούτοις, προβαίνει, ὡς τοῦτο καταδείκνυται ἐκ τῶν σημείων τῶν καιρῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν προφητειῶν, τὰς ὁποίας ἐξητάσαμεν εἰς τοὺς προηγηθέντας τόμους, καὶ ἄλλων, τὰς ὁποίας ἐρευνῶμεν ἤδη ἐν τῷ ἀνα χεῖρας τόμῳ.

Τὰ ἐπόμενα κεφάλαια θέλουσι παρουσιάσει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν προφητείας σημειούσας διαφόρους σταθμοὺς τῆς προπαρασκευῆς τῆς τε καὶ ὄνομα Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου διὰ τὴν Βασιλείαν, καὶ ἐπιστήσει τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τινων ἐκ τῶν τὰ μάλιστα βαρυσημάντων μεταβολῶν, αἵτινες προελέχθησαν ὡς μέλλουσαι νὰ λάβωσι χώραν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς — σπουδαιότεραι τῶν ὁποίων καὶ μᾶλλον βαθυτέρου ἐνδιαφέροντος ἀλήθειαι δὲν θὰ ἠδύναντι νὰ ὑπάρξωσι διὰ τοὺς ζῶντας ἀγίους, οἵτινες ἐπιποθοῦσι τὴν ἐπαγγελθεῖσαν αὐτοῖς συγκληρονομίαν εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτήν, καὶ ἐπιζητοῦσι νὰ διατεθῶσιν εἰς συνεργασίαν μετὰ τοῦ Κυρίου, τοῦ Ἀρχι—Θεριοτοῦ καὶ Βασιλέως, ἐν τῷ ἐπικαίρῳ καὶ ἤδη ἐν προόδῳ διατελοῦντι ἔργῳ.